

JØRGEN MUNCK RASMUSSEN

Til døden

LæseLyst 22

Til døden

Der var en pause i brølene oppe på arenaen. En gladiator var enten blevet dræbt eller skånet af sin modstander.

Nede i kældrene under amfi-teatret var der køligt, selv om det var midt om sommeren. Stanken af lort fra rovdyrene bølgede gennem gangene. Den stille-stående luft var fuld af støv, som kom ned mellem plankerne i loftet.

Victor sad helt stille i sin celle. Han tænkte på vinmarkerne på sin hjemegn i Thrakien (Bulgarien). Det gjorde han altid, inden han skulle i kamp. Han drømte om en dag at blive frigivet fra gladiator-kasernen og få lov til at rejse hjem. Den drøm holdt ham oppe. Men der var ikke meget håb. En gladiator overlevede sjældent så længe, at han blev frigivet. Der var heller ikke noget at vende hjem til. Romerne havde brændt landsbyen af efter oprøret. Alle beboerne var blevet solgt som slaver.

Victor undersøgte endnu en gang sit skjold for at se,

Lixtal: 30

Copyright © Jørgen Munck Rasmussen,
Nyt Dansk Litteraturselskab og Bibliodan
Udgivet af Nyt Dansk Litteraturselskab
og Bibliodan

Forsideillustration: ??????

Redaktion: Liselotte Kulpa

Grafisk tilrettelægning: Tina Hundewadt

Bogen er sat med Times New Roman

Tryk: Grafia, Søborg 2007

1. oplag 2007

ISBN: 978-87-89793-XX-X

om der skulle være nogen svagheder. Men det var der selvfølgelig ikke. Skjoldet var blevet gennemgået både af ham selv og af hans træner. Han fik først sværdet i hånden lige før han skulle ind på arenaen. Frygten for oprør blandt gladiatorerne sad altid i kroppen på romerne.

“Så er det nu!” råbte hans træner, og den tunge jerndør blev åbnet. Victor tog sin hjelm på og rejste sig. Han følte sig meget stærk og sikker på, at han kunne klare hvem som helst. Også den stærke net-kæmper Flamma, som kæmpede med et net og en tre-fork.¹

Det var Victors tiende kamp. Mange gladiatorer overlevede ikke deres første kamp. At overleve ti kampe var fantastisk, og det var noget, publikum kunne lide.

Victor følte ingenting, da han gik op ad den smalle stentrappe til arenaen. Han havde vænnet sig til, at døden var tæt på. Det var måske derfor, han var så dygtig til at kæmpe. Nervøsitet og angst kunne ødelægge enhver gladiator. Hvis en gladiator nægtede at kæmpe, kunne han blive tvunget ind i arenaen med pisk eller glødende jern. Publikum hadede kujoner.

Da Victor trådte ind i arenaen, blev han blændet af det skarpe sollys. Et brøl fra tilskuerne mødte ham:

“Victor, Victor, Victor!” Både mænd og kvinder skreg, men måske mest kvinderne, for Victor var en meget smuk mand. Nogle gladiatorer var blot store, stærke og muskuløse. Victor var også stærk, og hans muskler løb som tove over skuldrene. Hans låruskler var meget kraftige, og armenes muskler var velformede og store. Men han var på samme tid yndefuld og elegant i sine bevægelser. Han havde gråblå øjne og en buet næse, som desværre havde fået et slag og var blevet en smule skæv. Hans mund var bred med fyldige læber.

Det var ikke usædvanligt, at romerske kvinder opsøgte gladiatorer for at få sex. Victor var meget populær hos kvinderne, men han fik kvalme ved tanken. Han var ikke noget dyr. Han havde afvist flere fornemme kvinder. Som undskyldning havde han sagt, at han ville miste sin styrke, hvis han gik i seng med en kvinde.

Victor vænnede sig hurtigt til solen. Sammen med den anden gladiator, som han skulle kæmpe med, gik han hen foran kejserens loge. Han hævdede sit sværd og råbte:

“Jeg vil kæmpe til døden for dig, herre!”

Ved siden af kejseren sad de seks præst-inder. Deres hvide tøj skinnede i det skarpe sollys. Man kunne ikke

¹ En stang med tre jernspidser på